

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Reiffenstuel, Anaklet

Monachii, 1699

II. Quæ sit obligatio Voti?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40206

QUÆSTIO II.

Quæ sit obligatio Voti?

Transgres-
sio Voti est
mortalis ex
genere.

12. **C**ONCL. I. Transgressio Voti ex genere suo est peccatum mortale. Ita communis. Ratio est: quia Votum tendit ad Fidelitatem Deo ex virtute Religionis præstandam. Unde dicitur Ecclesiastici 5. *Si quid vovisti Deo, ne moreris reddere; displicet enim ei infidelis & stulta promissio, sed quodcumque voveris, redde: multoque melius est non vovere, quam post Votum promissa non reddere.*

Per accidens
potest esse
venialis.

13. **C**ONCL. II. Nihilominus ob levitatem materiæ transgressio Voti quandoque efficitur venialis. Ita pariter communis. Quia Votum est quasi privata lex, quam sibi quis imponit: atqui in legibus excusare parvitatem materiæ à culpa mortali, aliunde liquet. Sic qui singulis diebus vovit dicere tria *Pater & Ave*, & postmodum quandoque, secluso contemptu, omittit recitare, non peccat mortaliter, ob levitatem materiæ. Similiter si quis vovit recitare Rosarium in honorem B. MARIE Virginis, & postmodum omittit dicere pauca aliquot *Ave*, pari ratione non peccat mortaliter. Idem dicendum de similibus.

In juramento falso non excusat levitas materiæ: secus in voto violato, cur?

(b) *Juxta dicta Dist. præc. n. 27. & 29.*

14. **N**ec dicas. Jurans falsum, etiam si res sit parva, peccat mortaliter; ergo. *Resp.* enim negando consequentiam, & paritatem: quia in omni perjurio, etiam circa rem levem deliberatè commisso, intervenit tota malitia perjurij, dum Deus adducitur in testem falsitatis. (b) Secus est in Voto circa materiam levem violato, ubi proinde excusat levitas materiæ, non minus, ac in furto. Accedit, quòd quamvis in Juramento assertorio levitas materiæ non excuset à peccato mortali, si quis deliberatè falsum juret, ob rationem præmissam: nihilominus violatio Juramenti promissorii, si materia sub Juramento promissa sit levis, à pluribus Doctoribus excusatur à culpa mortali, prout dictum *Distinct. præc. n. 32.*

Dubius de
emissione
voti, non
tenetur.

15. **C**ONCL. III. Qui dubitat, num Votum emiseric, nec ne, non obligatur Voto: & idem dicendum, si dubitet, fueritne Votum, vel duntaxat Propositum; præsumitur enim non fuisse Votum. Ita Engel *tit. de Voto, n. 2.* Reginaldus *lib. 18. n. 276.* & alij communiter, paucis exceptis. Ratio est: quia *in dubio melior est conditio possidentis*, juxta Reg. 65. Juris in 6. Talis autem dubitans, est in possessione suæ libertatis.

16. Nec

16. Nec obstat illa communis regula, quòd *in dubijs tutior pars sit tenenda*, c. Juvenis. de Sponsalibus, cum concordant *istis*.
 Resp. enim, hanc regulam plerumque esse tantum de consilio, non de præcepto. Vel quando est de præcepto, loquitur præcipuè de dubio practico, ad cuius depositionem quis se reflectere non potest: quia stante dubio practico, non licet contra conscientiam practicè dubiam operari, ut jam suo loco dictum.

17. CONCL. IV. Econtra si quis certus sit de Voto, dubitet autem, an habuerit intentionem se obligandi, aut sufficientem deliberationem, tenetur Voto. Ita Sanchez lib. 1. de Matrim. disput. 9. Sannig dist. 4. de Relig. q. 2. n. 6. & alij. Ratio est: quia tunc Votum stat in possessione, ac proinde obligat: præsumitur enim, Votum esse edictum juxta naturam Voti, id est, cum animo obligandi se, ac sufficienti deliberatione, quandoquidem de opposito post sufficientem disquisitionem constare nequeat.

18. CONCL. V. Votum sine temporis determinatione editum executioni mandari debet, cum primum commodè potest. Ita communis: & desumitur ex cap. 23. Deuter. ibi: *Cum votum voveris Domino, non tardabis reddere, quia requirit Dominus Deus tuus: & si moratus fueris, reputabitur tibi in peccatum.*

19. CONCL. VI. Obligatio Voti est personalis, ita ut solum votiventem, & non aliam personam obliget; dummodò excipiuntur Vota realia. Ita Layman lib. 4. tract. 4. c. 3. n. 6. & 10. cum communi. Ratio desumitur ex illo Psalm. 65. *Reddam tibi vota mea, quæ distinxerunt labia mea.* Accedit ratio: quia obligatio Voti ex propriæ voluntatis consensu nasci debet, cum sit quasi privata quædam lex; ergo non alium, quàm ipsum votentem, aut consentientem obligat. Additur hic notanter, *aut consentientem*: quia si quis in se spontè suscipiat obligationem exequendi alterius Votum, tenetur: nam tunc non ex aliena sed ex propria voluntate obligatur, qua obligationem alterius in se spontè suscipit.

20. Dicitur in Conclusionem, *dummodò excipiantur Vota realia*: siquidem horum Votorum obligatio transit ad hæredes, *arg. c. Ex parte. de Censibus*; & fatentur passim Doctores. Ratio est: quia Vota realia obligant votentem, non quomodocunque, sed quatenus est dominus rei promissæ; ergo sicut dominium rei illius, ita & obligatio, vi emissi Voti realis eidem annexa, transit ad hæredem: nam hoc ipso, quòd quis hæreditatem adit, censetur

setur contractum iniuisse ad solvenda omnia defuncti debita, & Vota realia. Hinc Sanchez *lib. 4. in Decal. cap. 15. n. 25.* ait, hæredem obligari ad solvenda defuncti Vota realia, non vi Voti (nam & hoc solum voventem afficere potest) sed vi contractus memorati.

Quid de votis Communitatum?

21. Ex data Conclusionem, ac præsertim priori parte ipsius, inferitur I. cum Layman *lib. 4. traët. 4. cap. 3. num. 6.* citante Suarezium, Vasquez & Sanchez, quod si Communitas aliqua certum Votum ediderit, quotannis v. g. peregrinationem instituenti, posteri eorum non obligentur ex virtute Religionis, seu vi Voti, in quod ipsi non consenserunt: quamvis interdum ratione pacti, vel statuti, aut longæ consuetudinis ab Ordinario loci tacite vel expresse approbata, subsit obligatio ejusmodi Votum observandi; prout amplius explicat Sanchez *cit. c. 15. n. 16. & seqq.*

Factum alienum si voventur, quomodo explicandum?

22. Inferitur II. Quod factum alienum voveri non possit, v. g. alium jejunaturum, Religionem ingressurum, &c. Ne autem irrita omnino sit ejusmodi Voti promissio, non raro usurpata, ita explicari debet, quod animus voventi fuerit, obligare se ad curandum, quantum in ipso est, ut alter promissum adimpleat: sic enim non alienum, sed potius proprium factum promittitur. Unde liberi non obligantur Voto parentum offerentium eos Religioni, nisi ex debito quodam honestatis, aut nisi intelligentes consentiant, vel postea ratificent: alioquin jure contradicere possent, eò quod Religionis ingressus liber esse debeat, *c. Præfens. 20. q. 3.*

Vovens teneatur implere votum per seipsum.

23. Inferitur III. Quod vovens teneatur Votum personale per seipsum implere, & non liberetur, si per alium impleat: v. g. qui vovit, se jejunaturum, vel peregrinaturum &c. non satisfacit, si alium roget, ut loco sui jejundet, peregrinetur &c. Ratio est: quia vovens factum proprium promittit; ergo ad illud ipsemet obligatur. Ex quo

Et impeditur non teneatur substitui a alio.

24. Inferitur ulterius, quod si quis Votum suum personale ipsemet implere non possit, non teneatur alium rogare, vel substituere, qui impleat. Ratio est: quia actus se non extendit ultra intentionem agentis, *arg. cap. ult. de Præbendis*, cum concordantijs: atqui intentio voventis fuit (uti supponitur) se facturum, v. g. se oraturum, jejunaturum, peregrinaturum &c. ergo ipse solus obligatur; & consequenter, si id præstare non possit, cessat obligatio Voti, nec teneatur illud per alium implere, nisi

nisi etiam ad hoc sese obligare intenderit. Quamquam substituere alium in casu iusti impedimenti, procul dubio sit laudabile.

QUÆSTIO III.

De Cessatione, Commutatione, & Irritatione Votorum.

25. **A**dvertendum cum Doctoribus communiter, quatuor Obligatio potissimum modis obligationem Voti delinere posse. Voti quatuor modis delinere potest.

I. Per Cessationem; cum nempe Votum ex se ipso cessat obligare, absque alia commutatione, irritatione, vel dispensatione; quod varijs ex causis contingere potest, uti mox dicitur. II. Per Commutationem. III. Per Irritationem Voti, auctoritate Superioris factam. IV. Per legitimam Dispensationem; quæ contingit tunc, quando legitimâ Superioris auctoritate, ex causa rationabili, cum vovente super Voto dispensatur. De quibus tribus prioribus per sequentes Conclusiones plura, de Dispensatione verò in subsequenti Quæstione.

26. CONCL. I. Quantum in primis attinet ad Cessationem Votorum, cessante causâ finali ac principali Voti cessat quoque obligatio eius: v. g. si vovisti, te peregrinaturum pro impetranda valetudine filij, is verò ante peractam peregrinationem moriatur, liberatus es à Voto. Ita Suarez lib. 4. de Voto, cap. 18. & alij.

27. CONCL. II. Cessat insuper obligatio Voti ob mutationem materiæ, si videlicet ea fiat impossibilis, illicita, indifferens, aut majoris boni impeditiva. Ratio est: quia in ejusmodi casu neque Votum incipere potuisset, cum hoc debeat esse de re possibili, licita, bona, & majoris boni non impeditiva. Idem dicendum in casu, si postea tam notabilis rerum mutatio accidat, vel specialis & inopinatus casus occurrat, ut rationabiliter præsumi possit, voventis intentionem ad ejusmodi eventum, aut casum specialem, se non extendisse. Ratio est: quia actus non se extendit ultra intentionem agentis. Accedit, quòd lex positiva in ejusmodi casibus per epickejam soleat admittere benignam interpretationem; ergo idem dicendum de Voto, utpote quæ est lex quædam privata, quam ipsemet vovens sibi imposuit.

28. Quia-